

Όταν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διορίζει υποψήφιο διαγωνισμού που περιλαμβάνεται σε πίνακα επιτυχόντων που έχει καταρτιστεί με αξιολογική σειρά ακολουθώντας τη σειρά αυτή, δεν υποχρεούται να αιτιολογεί, έναντι των υποψηφίων που δεν έγιναν δεκτοί και έχουν καταταγεί σε χειρότερη θέση από τον διορισθέντα υποψήφιο στον πίνακα επιτυχόντων, την απόφασή της να μην προβεί στον διορισμό τους, δεδομένου ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού πρέπει κανονικά να έχει ενημερώσει τους επιτυχόντες σχετικά με την κατάταξή τους και να έχει συνοδεύσει την πληροφορία αυτή με την κατάλληλη αιτιολογία.

Αντίθετα, αν ο πίνακας επιτυχόντων έχει καταρτιστεί χωρίς αξιολογική σειρά, παραδείγματος χάριν με αλφαβητική σειρά, και η απόφαση περί διορισμού ενός από τους επιτυχόντες που περιλαμβάνονται στον πίνακα αυτό επιφέρει την άμεση κατάργηση του πίνακα, η απόφαση αυτή θίγει ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση των άλλων επιτυχόντων και πρέπει επομένως να είναι αιτιολογημένη έναντι αυτών. Θα ήταν

πράγματι παράλογο, άδικο, και αντίθετο προς το ίδιο το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, οι καλύτεροι υποψήφιοι, που ενεγράφησαν σε πίνακα επιτυχόντων, που καταρτίστηκε χωρίς να ληφθεί υπόψη η αξιολογική κατάταξη, να μπορούν να απορριφθούν κατά τη διαδικασία προσλήψεως, χωρίς να λάβουν καμία αιτιολογία που να τους επιτρέπει να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους τελικά αποκλείστηκαν από την ΑΔΑ και να αμφισβητήσουν το βάσιμο των λόγων αυτών.

7. Εξηγήσεις παρεχόμενες κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου μπορούν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να καταστήσουν χωρίς αντικείμενο λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία, ώστε να μη δικαιολογείται πλέον η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
8. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να απευθύνει στα κοινοτικά όργανα διαταγές ή να τα υποκαταστήσει.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 20ής Μαρτίου 1991 *

Στην υπόθεση T-1/90,

Gloria Pérez-Mínguez Casariego, κάτοικος Μαδρίτης, εκπροσωπούμενη από τον Miguel Angel Auñón-Auñón, δικηγόρο Μαδρίτης, και τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Miguel Díaz-LLanos la Roche, νομικό της σύμβουλο, και Daniel Calleja Crespo, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guido Berardis, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης περί διορισμού στην υπ' αριθ. 12 θέση του διαγωνισμού COM/A/537 της Επιτροπής και τον διορισμό της προσφεύγουσας στην εν λόγω θέση,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, πρόεδρο τμήματος, D. Barrington και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 24ης Ιανουαρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η προσφυγή

- 1 Στις 12 Δεκεμβρίου 1985, το Συμβούλιο ejédvse τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3517/85 για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχώρησης της Ισπανίας και της Πορτογαλίας (ΕΕ 1985, L 335, σ. 55).
- 2 Η παράγραφος 1 και το εδάφιο 1 της δευτέρας παραγράφου του πρώτου άρθρου του κανονισμού αυτού έχουν ως εξής:

« 1. Μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1988, οι κενές θέσεις είναι δυνατό να πληρωθούν με τον διορισμό υπηκόων της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, κατά παρέκκλιση του άρθρου 4, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του άρθρου 5, παράγραφος 3, του άρθρου 7, παράγραφος 1, του άρθρου 27, τρίτο εδάφιο, του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχεία α, β και γ, και του άρθρου 31 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, μέσα στα όρια των θέσεων που προβλέπονται προς τον σκοπό αυτό στα πλαίσια των συζητήσεων των αρμόδιων θεσμικών οργάνων για τον προϋπολογισμό.

2. Οι διορισμοί στις θέσεις των βαθμών A 3, A 4, A 5, LA 3, LA 4, LA 5, B 1, B 2, B 3 και C 1 θα αποφασιστούν μετά από διαγωνισμό βάσει τίτλων, που θα διοργανωθεί σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στο παράρτημα ΙΙΙ του ΚΥΚ (...) »

3 Για τον σκοπό αυτό η Επιτροπή δημοσίευσε, συγκεκριμένα, στις 4 Νοεμβρίου 1986, προκήρυξη γενικού διαγωνισμού βάσει τίτλων, με τον αριθμό COM/A/537, για την πλήρωση 35 θέσεων, ώστε να καταρτισθούν εφεδρικοί πίνακες για μελλοντικές προσλήψεις κυρίων υπαλλήλων διοικήσεως ισπανικής ιθαγενείας, με βαθμολογική εξέλιξη A 5/4 (ΕΕ 1986, C 278, σ. 14).

4 Η προκήρυξη του διαγωνισμού διευκρίνιζε τα ακόλουθα σημεία:

— η κατάρτιση αυτού του εφεδρικού πίνακα έχει ως σκοπό την πλήρωση των κενών θέσεων ή των νέων θέσεων της κατηγορίας αυτής, με την πρόσληψη προσώπων ισπανικής ιθαγενείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του προαναφερθέντος κανονισμού 3517/85 του Συμβουλίου·

— οι επιτυχόντες που περιλαμβάνονται στον εφεδρικό πίνακα θα μπορούν να προσλαμβάνονται ανάλογα με τις ανάγκες των διαφόρων υπηρεσιών·

— το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 1987, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) θα καθόριζε την ημερομηνία λήξεως της ισχύος του εφεδρικού πίνακα ανάλογα με τη χρησιμοποίηση του πίνακα αυτού.

5 Κατόπιν των από 27 Νοεμβρίου 1990 γραπτών ερωτήσεων του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή διευκρίνισε, στις 5 Δεκεμβρίου 1990, πρώτον, ότι για τις περισσότερες από τις θέσεις που αποτελούσαν αντικείμενο του διαγωνισμού COM/A/537, στις οποίες

ανήκε η θέση αριθ. 12, καταρτίστηκε ιδιαίτερος πίνακας επιτυχόντων για κάθε θέση· δεύτερον, ότι για αυτή τη θέση αριθ. 12, ο διορισμός του υποψηφίου που επέλεξε η ΑΔΑ είχε ως αποτέλεσμα να λήξει αμέσως η ισχύς του αντιστοίχου πίνακα επιτυχόντων και, τρίτον, ότι δεν ήταν δυνατόν ένας επιτυχών, εγγεγραμμένος σε πίνακα επιτυχόντων σχετικό με συγκεκριμένη θέση, να διοριστεί σε άλλη θέση του ίδιου διαγωνισμού.

- 6 Στην προκήρυξη του διαγωνισμού COM/A/537 είχε προσαρτηθεί ο κατάλογος των 35 προς πλήρωση θέσεων, συνοδευόμενος από την περιγραφή των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε κάθε μία από αυτές και, για ορισμένες, των ειδικών προϋποθέσεων που πρέπει να πληρούνται όσον αφορά τις πανεπιστημιακές σπουδές, τις γλωσσικές γνώσεις και την επαγγελματική πείρα.
- 7 Η περιγραφή της θέσεως αριθ. 12 ήταν η ακόλουθη:

« ΓΔ ΙΧ — Προσωπικό και Διοίκηση:

Συνεργασία με τον προϊστάμενο της κεντρικής βιβλιοθήκης στη διαχείριση και στην ανάπτυξη της υπηρεσίας του:

- οργάνωση και έλεγχος διαφόρων διοικητικών και τεχνικών εργασιών,
- εκτέλεση βιβλιογραφικών ερευνών,
- επεξεργασία εκθέσεων,
- ανάπτυξη των σχέσεων με τις υπηρεσίες τεκμηριώσεως, τις γενικές διευθύνσεις και τους τρίτους.

Η θέση αυτή απαιτεί πρόσθετη επαγγελματική εκπαίδευση και πολυετή πρακτική πείρα στον εν λόγω τομέα και οργανωτική ικανότητα. »

- 8 Η προσφεύγουσα υπέβαλε εμπροθέσμως την υποψηφιότητά της για τη θέση αριθ. 12 στη ΓΔ ΙΧ.

- 9 Στις 14 Μαΐου 1987, ο προϊστάμενος του τμήματος « επιλογή προσωπικού » απηύθυνε στην προσφεύγουσα επιστολή με την οποία την ενημέρωνε ότι πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούσε η προκήρυξη του διαγωνισμού και ότι η εξεταστική Επιτροπή είχε καταρτίσει τον πίνακα των υποψηφίων που ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις αυτές. Διευκρίνιζε επίσης ότι « η εξεταστική επιτροπή θα προβεί σύντομα σε συγκριτικό έλεγχο των αντιστοίχων τίτλων των διαφόρων υποψηφίων, που είναι εγγεγραμμένοι στον πίνακα αυτό, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως τη φύση και τη σημασία της επαγγελματικής πείρας ».
- 10 Στις 30 Σεπτεμβρίου 1987, η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού COM/A/537, κρίνοντας σχετικά με τη θέση αριθ. 12, κατάρτισε την αιτιολογημένη έκθεσή της. Στην έκθεση αυτή διευκρινιζόταν, πρώτον, ότι η εξεταστική επιτροπή κατάρτισε πίνακα των έξι υποψηφίων που ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις που ορίζει η προκήρυξη του διαγωνισμού· δεύτερον, ότι έλαβαν χώρα συνεντεύξεις με αυτούς τους έξι υποψηφίους με σκοπό τη βαθύτερη εξέταση των προσόντων τους, τη σύγκριση των προσόντων αυτών λαμβανομένων υπόψη, ιδίως, των ειδικών απαιτήσεων των σχετικών με τη φύση των καθηκόντων, τον συμπληρωματικό έλεγχο των διπλωμάτων τους, των συστατικών τους επιστολών και των δηλώσεών τους σχετικά με τα απαιτούμενα προσόντα· τρίτον, ότι, κατόπιν του συγκριτικού ελέγχου των προσόντων των υποψηφίων, η εξεταστική επιτροπή περιέλαβε στον πίνακα επιτυχόντων δύο επιτυχόντες, με αλφαβητική σειρά: την προσφεύγουσα και τη María Gutiérrez Díaz. Αυτός ο πίνακας επιτυχόντων διαβιβάστηκε στις 2 Οκτωβρίου 1987 στον προϊστάμενο του τμήματος « σταδιοδρομίες ».
- 11 Στις 2 Οκτωβρίου 1987, ο προϊστάμενος του τμήματος « επιλογή προσωπικού » απηύθυνε στην προσφεύγουσα επιστολή με την οποία την πληροφορούσε ότι η εξεταστική επιτροπή είχε αποφασίσει να συμπεριλάβει το όνομά της στον πίνακα επιτυχόντων των υποψηφίων για τη θέση αριθ. 12 κυρίου διοικητικού υπαλλήλου, στο πλαίσιο του διαγωνισμού COM/A/537, και ότι ο πίνακας αυτός είχε γνωστοποιηθεί στην ΑΔΑ, ώστε να μπορέσει να διορίσει τον υποψήφιο της επιλογής της.
- 12 Οι δύο υποψήφιοι που περιελήφθησαν στον πίνακα επιτυχόντων κλήθηκαν στις Βρυξέλλες και είχαν συνέντευξη, στις 9 και 10 Νοεμβρίου 1987, με τον Gaskell, προϊστάμενο της βιβλιοθήκης, τον Hay, γενικό διευθυντή της ΓΔ ΙΧ, και τον de Torres-Simo, βοηθό του γενικού διευθυντή της ΓΔ ΙΧ. Με την ευκαιρία αυτή υποβλήθηκαν στην ιατρική εξέταση που προβλέπεται στο άρθρο 33 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 13 Στις 10 Νοεμβρίου 1987, ο Ristori, βοηθός του γενικού διευθυντή της ΓΔ ΙΧ, απηύθυνε στον Valsesia, διευθυντή προσωπικού, το ακόλουθο σημείωμα:

«Θα σας παρακαλούσα να κινήσετε την επίσημη διαδικασία προσλήψεως της Gutiérrez Díaz, επιτυχούσας του διαγωνισμού COM/A/537 (A/5-4 ES), για τη θέση 12 — ΓΔ ΙΧ.

Η απόφαση αυτή ελήφθη σε συμφωνία με τη διεύθυνση ΙΧ-Ε καθώς και με τη γενική διεύθυνση, διότι τα προσόντα της ενδιαφερομένης ανταποκρίνονται καλύτερα στις ανάγκες της υπηρεσίας λαμβανομένης υπόψη, πέραν των γνώσεών της στον οικείο τομέα, της πείρας της στη διαχείριση και την πληροφορική.»

- 14 Στις 16 Δεκεμβρίου 1987, ο Malhotra, υπάλληλος του τμήματος «σταδιοδρομίες», απηύθυνε στην Gutiérrez Díaz επιστολή, με την οποία τη βεβαίωνε ότι μπορούσε να αναλάβει καθήκοντα στην Επιτροπή από 1ης Φεβρουαρίου 1988.
- 15 Στις 12 Απριλίου 1988, ο Arendt, προϊστάμενος του τμήματος «σταδιοδρομίες», απηύθυνε στην προσφεύγουσα επιστολή με την οποία την πληροφορούσε ότι, κατόπιν της συνεντεύξεως της 9ης Νοεμβρίου 1987, αποφασίστηκε ο αποκλεισμός της από τη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως στη ΓΔ ΙΧ, θέση αριθ. 12. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν έλαβε την επιστολή αυτή.
- 16 Στις 21 Φεβρουαρίου 1989, η προσφεύγουσα απηύθυνε επιστολή, χαρακτηριζόμενη ως « αίτηση », στηριζόμενη στην παράγραφο 1 του άρθρου 90 του ΚΥΚ, ζητώντας:
- να της γνωστοποιηθεί επισήμως το αποτέλεσμα του διαγωνισμού και να πληροφορηθεί αν η Gutiérrez Díaz διορίστηκε υπάλληλος, καθώς και την αιτιολογία του διορισμού αυτού·
 - στην περίπτωση που η Gutiérrez Díaz διορίστηκε κύριος διοικητικός υπάλληλος, να ακυρωθεί ο διορισμός της·
 - να διοριστεί υπάλληλος, λόγω του ότι πληροί όλες τις ουσιαστικές προϋποθέσεις και κατέχει το σύνολο των τίτλων που μπορούν να απαιτούνται στο πλαίσιο του εν λόγω διαγωνισμού για κύριο υπάλληλο διοικήσεως·

— επικουρικός, στην περίπτωση που το προηγούμενο αίτημά της απορριφθεί, να ακυρωθεί ο διαγωνισμός « από τη στιγμή που έγινε δεκτή στον διαγωνισμό η Gutierrez Díaz ή από τη στιγμή που η διαδικασία παρουσίασε άλλη πλημμέλεια ».

17 Εξάλλου, στην ίδια επιστολή, διευκρίνιζε ότι οι συνεντεύξεις που είχε στις 9 και 10 Νοεμβρίου 1987 με τους Gaskell και Hay είχαν καλή έκβαση, διότι την πληροφόρησαν ότι πληρούσε « όλους τους απαιτούμενους όρους, ξεπερνώντας τους λοιπούς υποψηφίους » και ότι θα ήταν « σίγουρα η υποψήφια που θα γινόταν δεκτή στη θέση ». Αντίθετα, η συζήτηση που είχε με τον de Torres-Simo είχε μάλλον κακή έκβαση, διότι ο τελευταίος επέδειξε απέναντί της « δυσμένεια και απέχθεια που προξενούν κατάπληξη », ενώ η συζήτηση αυτή, η οποία εξάλλου δεν προβλεπόταν, δεν αφορούσε σημαντικές πλευρές του διαγωνισμού. Ανέφερε επίσης ότι έμεινε έκπληκτη μαθαίνοντας, ανεπισήμως, ότι ο διαγωνισμός κατέληξε στον διορισμό της Gutierrez Díaz στην εν λόγω θέση. Τέλος, στήριζε την « αίτησή της » στους ακόλουθους λόγους: παράβαση των άρθρων 5, παράγραφος 3, 25 και 28 του ΚΥΚ, παράβαση της προβλεπομένης στο παράρτημα ΙΙΙ του ΚΥΚ διαδικασίας, προφανής πλάνη εκτίμησης, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης και κατάχρηση εξουσίας.

18 Στις 13 Σεπτεμβρίου 1989, η προσφεύγουσα υπέβαλε ένσταση κατά της σιωπηρής απορρίψεως της « αιτήσεως » της 21ης Φεβρουαρίου 1989, με την οποία ζήτησε, κυρίως μεν, την ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού της Gutierrez Díaz στην εν λόγω θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως και τον διορισμό της στη θέση αυτή καθώς, επικουρικός δε, την ακύρωση και την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού. Υπενθύμισε, καταρχάς, ότι όσοι δεν είναι κοινοτικοί υπάλληλοι μπορούν να ασκήσουν προσφυγή κατά των κοινοτικών οργάνων, όταν έχουν έννομο συμφέρον, στηριζόμενοι σχετικά στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1964, υπόθεση 27/63, Raponi κατά Επιτροπής (Rec. 1964, σ. 247), και της 10ης Ιουλίου 1975, υπόθεση 77/74, Küster κατά Κοινοβουλίου (Rec. 1975, σ. 949). Προέβαλε στη συνέχεια, πρώτον, την παράβαση του άρθρου 25, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, καθώς και των όρων της προκηρύξεως του διαγωνισμού, διότι η ΑΔΑ όφειλε να της γνωστοποιήσει τα αποτελέσματα του διαγωνισμού· δεύτερον, παράβαση του άρθρου 27 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, ιδίως με την απόφαση της 21ης Απριλίου 1983, υπόθεση 282/81, Raguse κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983 σ. 1245), διότι ο διορισμός της Gutierrez Díaz είναι αποτέλεσμα προφανούς πλάνης κατά την εκτίμηση και όχι έρευνας των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 27· τρίτον, παράβαση του άρθρου 33 του ΚΥΚ, δεδομένου ότι μία ευνοϊκή ιατρική εξέταση έπρεπε αναγκαστικά να οδηγήσει σε διορισμό του υποψηφίου· τέταρτον, παράβαση του άρθρου 5 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ καθώς

και των άρθρων 28, στοιχείο δ, και 30, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διότι η υποψήφια που διορίστηκε τελικώς δεν περιλαμβανόταν, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, στον πίνακα υποψηφίων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού· πέμπτον, κατάχρηση εξουσίας που συνίσταται στις πλημμέλειες της διαδικασίας και στη μη λήψη υπόψη των τίτλων και προσόντων της προσφεύγουσας, στηριζόμενη, σχετικά, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 6 Οκτωβρίου 1982, υπόθεση 9/81, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1982, σ. 3301)· έκτον, παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όπως έχει ερμηνευθεί ιδίως με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Ιανουαρίου 1975, υπόθεση 29/74, de Dapper κατά Κοινοβουλίου (Rec. 1975, σ. 35), και της 13ης Φεβρουαρίου 1979, υπόθεση 24/78, Martin κατά Επιτροπής (Rec. 1979, σ. 603).

- 19 Με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1989, την οποία απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 4 Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση αυτή.

Η διαδικασία

- 20 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Ιανουαρίου 1990, η Pérez-Mínguez Casariego άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 21 Στις 6 Ιουνίου 1990, η προσφεύγουσα υπέβαλε το αίτημα να χρησιμοποιήσει γλώσσα διαφορετική από τη γλώσσα διαδικασίας. Η Επιτροπή, κληθείσα να λάβει θέση, δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επί του αιτήματος αυτού.
- 22 Στις 6 Ιουλίου 1990, το Πρωτοδικείο εξέδωσε, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29, παράγραφος 2, στοιχείο γ, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται αναλόγως στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου), Διάταξη επιτρέπουσα στους διαδίκους να χρησιμοποιήσουν στη διαδικασία τη γαλλική γλώσσα.
- 23 Στις 27 Νοεμβρίου 1990, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) έθεσε στην καθής, με επιστολή της Γραμματείας, ερωτήσεις σχετικά με τη φύση των διαφόρων πινάκων επιτυ-

χόντων του κανονισμού COM/A/537, με τη διαδικασία διορισμού που ακολούθησε η ΑΔΑ και τις συνέπειες του διορισμού επί των πινάκων επιτυχόντων για τις σχετικές θέσεις και, τέλος, με τις δυνατότητες που προσφέρονται στους υποψηφίους που περιλαμβάνονται σε πίνακα επιτυχόντων και δεν έγιναν δεκτοί από την ΑΔΑ. Η Επιτροπή απάντησε στις ερωτήσεις αυτές στις 5 Δεκεμβρίου 1990.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, καθ' όλα τα αποτελέσματά του, τον διορισμό της Maria Gutiérrez Díaz ως κυρίας υπαλλήλου διοικήσεως,
- να προβεί στον διορισμό της Gloria Pérez-Mínguez Casariego ως κυρίας υπαλλήλου διοικήσεως, διότι πληροί όλες τις τυπικές προϋποθέσεις και κατέχει όλους τους τίτλους που απαιτούνται στο πλαίσιο του διοργανωθέντος διαγωνισμού, για να της δοθεί η θέση αυτή,
- επικουρικός, να ακυρώσει την απόφαση περί διορισμού της Maria Gutiérrez Díaz σε θέση κυρίας υπαλλήλου διοικήσεως, διότι δεν ανταποκρίνεται στις απαιτούμενες προϋποθέσεις λόγω της τυπικής πλημμέλειας που συνίσταται στο ότι δεν περιλαμβάνεται στον πίνακα επιτυχόντων και δεν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτεί η προκήρυξη του διαγωνισμού, ή διότι οι τίτλοι της είναι κατώτεροι από αυτούς της προσφεύγουσας, και να ακυρώσει όλη τη διαδικασία αφότου καταρτίστηκε ο πίνακας επιτυχόντων, διατάζοντας την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού με όλες τις εγγυήσεις αμεροληψίας, ενημερώνοντας τους υποψηφίους για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού και τις αποφάσεις που τους αφορούν.

25 Με το υπόμνημα απαντήσεώς της η προσφεύγουσα υπέβαλε τα ακόλουθα πρόσθετα αιτήματα:

- να καταδικαστεί η αντίδικος στα δικαστικά έξοδα,
- επικουρικός, να υποχρεωθεί η αντίδικος να προσκομίσει όλα τα έγγραφα περί του διορισμού της Gutiérrez Díaz, χωρίς καμία εξαίρεση. Και συγκεκριμένα:
- αν η απόφαση διορισμού προέρχεται από την Επιτροπή, την απόφαση αυτή,

- αν ο Hay, γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως, ήταν αρμόδιος να λάβει την απόφαση αυτή, την απόφαση που έλαβε,
- επίσης τα σημειώματα που απηύθυναν οι Hay, Gaskell και de Torres-Simo στην Επιτροπή ή οι Gaskell και de Torres στον Hay,
- να υποχρεωθεί η αντίδικος να δώσει εξηγήσεις στο Πρωτοδικείο ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες ο Ristori συνέταξε, από τις 10 Νοεμβρίου 1987, το σημείωμα που έχει προσαρτηθεί ως παράρτημα 7 στο υπόμνημα αντικρούσεως,
- να διαταχθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 45, παράγραφος 1, και 47, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διά μαρτύρων απόδειξη των γεγονότων που το Πρωτοδικείο θα κρίνει ότι πρέπει να εξακριβωθούν, για να διευκρινιστούν οι συνθήκες που θα εκτιμήσει ότι πρέπει να αποδειχθούν.

Διευκρίνισε εξάλλου ότι « δεν υποστηρίζει πλέον ότι η ακύρωση της διαδικασίας πρέπει αναγκαστικά να έχει ως συνέπεια τον διορισμό της ».

26 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή,
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,
- να αποφασίσει κατά νόμον ως προς τα δικαστικά έξοδα.

27 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

28 Η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους απαραδέκτου, στηριζομένους αντιστοίχως στην εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής, στην απουσία της Gutiérrez Díaz από την

παρούσα διαδικασία και στην έλλειψη αντιστοιχίας μεταξύ των αιτημάτων που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής και των αιτημάτων που εκτίθενται στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο.

Επί του πρώτου ισχυρισμού περί απαραδέκτου που στηρίζεται στην εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής

- 29 Η καθής διευκρινίζει προκαταρκτικώς ότι από τα αιτήματα της προσφυγής πρέπει να συναχθεί ότι με την προσφυγή επιδιώκεται, στην πραγματικότητα, η ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού της Gutiérrez Díaz, καθώς και της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού που ενέκρινε την εγγραφή της στον πίνακα επιτυχόντων. Η προσφεύγουσα όμως δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις δύο αυτές αποφάσεις, παρόλον ότι αυτές της κοινοποιήθηκαν με επιστολές της 12ης Απριλίου 1988 και της 2ας Οκτωβρίου 1987 αντιστοίχως. Κατά συνέπεια, οι δύο αυτές αποφάσεις κατέστησαν απρόσβλητες, εφόσον δεν προσβλήθηκαν εμπροθέσμως και νομοτύπως.
- 30 Η καθής προσθέτει ότι, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988, παρ' όλ' αυτά η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως. Πράγματι, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η προθεσμία για την υποβολή ενστάσεως αρχίζει από την ημέρα της κοινοποιήσεως της αποφάσεως στον αποδέκτη και, εν πάση περιπτώσει, το αργότερο από την ημέρα κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση της αποφάσεως αν πρόκειται για μέτρο ατομικού χαρακτήρα. Όμως, κατά την άποψη της Επιτροπής, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι γνώριζε τον διορισμό της Gutiérrez Díaz στην επίδικη θέση, τουλάχιστον κατά την ημερομηνία υποβολής της από 21 Φεβρουαρίου 1989 « αιτήσεως » της. Επιπλέον, γνώριζε την « οριακή ημερομηνία » της 31ης Δεκεμβρίου 1988, που ορίζεται στον προαναφερθέντα κανονισμό 3517/85 του Συμβουλίου. Από αυτό η καθής συνάγει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να υποβάλει ένσταση είτε από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 είτε από τις 21 Φεβρουαρίου 1989, και όχι απλή αίτηση κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία.
- 31 Η καθής υποστηρίζει ακόμη ότι, και αν ακόμη γινόταν δεκτό ότι η επιστολή της προσφεύγουσας της 21ης Φεβρουαρίου 1989 μπορεί να θεωρηθεί « ένσταση », η προσφυγή, που πρωτοκολλήθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1990, εξακολουθεί να είναι απαράδεκτη, διότι ασκήθηκε μετά την πάροδο της τριμήνης προθεσμίας που έπεται της τετράμηνης προθεσμίας, κατά το πέρασ της οποίας ελήφθη σιωπηρή απορριπτική απόφαση, και η οποία προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Εξάλλου, η απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1989 δεν μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα ότι οι προθεσμίες αρχίζουν να τρέχουν εκ νέου, διότι, εν πάση περιπτώσει, η απόφαση αυτή ελήφθη μετά τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 91, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του ΚΥΚ. Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο η Επιτροπή στηρίζεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 58/88, Olbrechts κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 2643).

- 32 Τέλος, η καθής υπενθυμίζει την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής, επιτακτικές και δημοσίας τάξεως, δεν εναπόκεινται στη διακριτική ευχέρεια των διαδίκων ή των δικαστών. Κατά την άποψή της, η νομιμότητα των διοικητικών αποφάσεων δεν μπορεί να αμφισβητείται απεριόριστα χωρίς να προσβάλλεται η νομική ασφάλεια των τρίτων και να θίγονται τα κεκτημένα δικαιώματα. Στηρίζεται σχετικά στις ακόλουθες αποφάσεις του Δικαστηρίου: απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1965, υπόθεση 55/64, Lens κατά Δικαστηρίου (Rec. 1965, σ. 1033)· απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1965, υπόθεση 20/65, Collotti κατά Δικαστηρίου (Rec. 1965, σ. 1043), και απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1967, υπόθεση 4/67, Muller κατά Επιτροπής (Rec. 1967, σ. 469).
- 33 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι ουδέποτε έλαβε την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988 και ότι η επιστολή της 2ας Οκτωβρίου 1987, που την πληροφορούσε ότι είχε περιληφθεί στον εν λόγω πίνακα επιτυχόντων, δεν ανέφερε τίποτα σχετικά με την εγγραφή της Gutiérrez Díaz στον πίνακα αυτόν, ούτε, κατά μείζονα λόγο, με τον ενδεχόμενο διορισμό της. Επισμαίνει στη συνέχεια ότι η ημερομηνία της 12ης Απριλίου 1988 που δέχθηκε η Επιτροπή για την προς αυτήν κοινοποίηση είτε είναι εκτός προθεσμίας, διότι η κοινοποίηση αυτή έπρεπε να αναφέρει την ίδια ημερομηνία ή, τουλάχιστον, ημερομηνία πλησιάζουσα αυτήν που αναγράφεται στην επιστολή της 16ης Δεκεμβρίου 1987 προς την Gutiérrez Díaz, που προαναφέρθηκε, είτε τοποθετείται προ της προθεσμίας, διότι η Gutiérrez Díaz πρέπει να ανέλαβε καθήκοντα στις αρχές του έτους 1988, οπότε ήταν ανάγκη να περάσει η προθεσμία των εννέα μηνών της περιόδου δοκιμασίας, για να διαπιστωθεί αν πληρούσε τις απαιτήσεις για την εν λόγω θέση. Πράγματι, αν αυτό δεν συνέβαινε, ήταν ακόμη δυνατόν να κληθεί η προσφεύγουσα.
- 34 Στη συνέχεια η προσφεύγουσα, επιμένοντας στην έλλειψη επίσημης κοινοποίησης, εξηγεί πώς έλαβε σταδιακά γνώση του διορισμού της Gutiérrez Díaz. Πράγματι, γνώριζε την υποψηφιότητά της και οπωσδήποτε την είχε συναντήσει κατά τις συνεντεύξεις της 9ης και 10ης Νοεμβρίου 1987, περίμενε όμως να λάβει επίσημη πληροφορία εκ μέρους της Επιτροπής. Πληροφορήθηκε, στη συνέχεια, ανεπισημώς ότι η Gutiérrez Díaz κατείχε την εν λόγω θέση, έκρινε όμως ότι η πληροφορία αυτή μπορούσε να μην επηρεάζει τη δική της υποψηφιότητα, διότι η θέση μπορούσε να κατέχεται με την ιδιότητα του επικουρικού υπαλλήλου, του εκτάκτου υπαλλήλου ή του υπαλλήλου επί συμβάσει. Όταν οι πληροφορίες αυτές κατέστησαν περισσότερο σαφείς, υπέβαλε την από 21 Φεβρουαρίου 1989 αίτησή της. Εν πάση περιπτώσει, πληροφορήθηκε τον επίσημο διορισμό της αντιδίκου της από την ανάγνωση της απαντήσεως της Επιτροπής στην ένστασή της, την οποία της απηύθυνε η Επιτροπή στις 4 Οκτωβρίου 1989, τυπική δε απόδειξη του διορισμού αυτού δεν έλαβε παρά με τα παραρτήματα του υπομνήματος αντικρούσεως της 16ης Φεβρουαρίου 1990.

- 35 Στο υπόμνημα απαντήσεώς της, η προσφεύγουσα επανέρχεται στον πρώτο χαρακτηρισμό της διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως προσφυγής. Δέχεται πράγματι ότι η επιστολή της 21ης Φεβρουαρίου 1989, την οποία είχε αρχικώς χαρακτηρίσει ως « αίτηση », αποτελεί στην πραγματικότητα « ένσταση κατά του ενδεχομένου διορισμού της Gutiérrez Díaz ». Κατά την άποψή της « το κείμενο αυτό δεν αποτελεί αίτηση, διότι δεν αποσκοπεί στο να λάβει η ΑΔΑ απόφαση σχετικά με την προσφεύγουσα ». Εν τούτοις, η διοίκηση, παρά το καθήκον αρωγής που υπέχει απέναντί της, δεν την ενημέρωσε ότι η αίτησή της αποτελεί ένσταση, διότι στρέφεται κατά αποφάσεως (απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Olbrechts κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε). Εξάλλου, με την απάντησή της στην ένσταση, την οποία απηύθυνε στις 4 Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή χαρακτηρίζει η ίδια την επιστολή της προσφεύγουσας της 13 Σεπτεμβρίου 1989 ως « ένσταση ». Συνάγεται, επομένως, ότι η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, ακόμη και αν η επιστολή της 21ης Φεβρουαρίου 1989 έπρεπε να θεωρηθεί ως αίτηση, η προσφυγή είναι παραδεκτή, διότι τηρήθηκαν οι προθεσμίες που ορίζει ο ΚΥΚ, στο πλαίσιο της διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως προσφυγής.
- 36 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει προκαταρκτικώς ότι η παρούσα προσφυγή αφορά προεχόντως την ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού της άλλης υποψηφίας που έχει εγγραφεί στον πίνακα επιτυχόντων για τη θέση αριθ. 12 και όχι την ακύρωση της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού περί εγγραφής της στον πίνακα αυτό. Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε ρητά, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, από τον λόγο που στηρίζεται στη μη εγγραφή της Gutiérrez Díaz στον πίνακα επιτυχόντων και, αφετέρου, η προαναφερθείσα απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού δεν αναφέρεται στα αιτήματα της προσφυγής.
- 37 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί το πρόβλημα αν η προσφεύγουσα παρέλαβε την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988 που η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι της απηύθυνε. Ως προς το ζήτημα αυτό, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι « το βάρος της αποδείξεως του χρόνου κοινοποιήσεως της αποφάσεως το φέρει ο διάδικος που επικαλείται το εκπρόθεσμο της προσφυγής » (απόφαση της 5ης Ιουνίου 1980, 108/79, Belfiore κατά Επιτροπής, Συλλογή 1980, σ. 1769· απόφαση της 11ης Μαΐου 1989, 194/87, Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1989, σ. 1045· και απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Olbrechts κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε). Στην προκειμένη όμως υπόθεση, η Επιτροπή δεν προσκόμισε καμία απόδειξη, όπως ταχυδρομική απόδειξη παραλαβής, που να βεβαιώνει ότι η προσφεύγουσα παρέλαβε πράγματι το επίδικο έγγραφο. Ελλείπει τέτοιας αποδείξεως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί παρά να θεωρήσει ότι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να λάβει γνώση του περιεχομένου της επιστολής αυτής της 12ης Απριλίου 1988, και επομένως του πραγματικού διορισμού της Gutiérrez Díaz, παρά μόνον όταν έλαβε την απάντηση στην « ένστασή » της, της 13ης Σεπτεμβρίου 1989, που η Επιτροπή της απηύθυνε στις 4 Οκτωβρίου 1989.

- 38 Εξάλλου, ο νομικός χαρακτηρισμός της επιστολής της προσφεύγουσας, της 21ης Φεβρουαρίου 1989, που εναπόκειται αποκλειστικώς στην εκτίμηση του δικαστή, εξαρτάται από το αν η προσφεύγουσα γνώριζε το αποτέλεσμα της διαδικασίας προσλήψεως κατά τον χρόνο συντάξεως της επιστολής αυτής. Η Επιτροπή υποστηρίζει σχετικά ότι η προσφεύγουσα είχε κάποια γνώση, τουλάχιστον ανεπίσημη, του διορισμού της Gutiérrez Díaz στην εν λόγω θέση, στηριζόμενη στη διατύπωση της επιστολής αυτής της 21ης Φεβρουαρίου 1989. Εν τούτοις, το Πρωτοδικείο, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των συνθηκών της παρούσας υποθέσεως και τη διατύπωση της προαναφερθείσας επιστολής, θεωρεί ότι είναι αδύνατον να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα είχε, τον Φεβρουάριο του 1989, αρκετά βέβαιη και σαφή γνώση του διορισμού της Gutiérrez Díaz στη θέση που αντιστοιχούσε στη θέση αριθ. 12 του διαγωνισμού COM/A/537.
- 39 Κατά συνέπεια, ήταν απολύτως λογικό και δικαιολογημένο για την προσφεύγουσα να υποβάλει στην ΑΔΑ αίτηση στηριζόμενη στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ζητώντας της να λάβει ως προς αυτήν απόφαση σχετικά με την έκβαση της διαδικασίας προσλήψεως στην οποία είχε μετάσχει. Χρησιμοποίησε το προς τούτο προβλεπόμενο ένδικο βοήθημα για να μπορέσει να λάβει απόφαση που να την αφορά, δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση την ή τις οριστικές αποφάσεις που αφορούν την επίδικη διαδικασία προσλήψεως στην οποία είχε μετάσχει. Ως προς το ζήτημα αυτό, το γεγονός ότι ο προαναφερθείς κανονισμός 3517/85 προέβλεπε ως οριακή ημερομηνία για τους διορισμούς την 31η Δεκεμβρίου 1988 δεν έχει σημασία ως προς τη νομιμότητα της καταθέσεως της αιτήσεως, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως στην οποία η προσφεύγουσα προσπαθούσε, με τον τρόπο αυτό, να ενημερωθεί σχετικά με τα αποτελέσματα της διαδικασίας προσλήψεως. Επιπλέον, και εν πάση περιπτώσει, η ίδια η Επιτροπή, με την από 4 Οκτωβρίου 1989 απάντησή της στην ένσταση της προσφεύγουσας, χαρακτήρισε την επιστολή της 21ης Φεβρουαρίου 1989 ως « αίτηση του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ » και ως « ένσταση R/96/89 » την ένσταση που της υποβλήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 1989 και που στρεφόταν κατά της σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως της αιτήσεως.
- 40 Πρέπει επομένως, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι υποχρεώσεις που επέβαλε στην Επιτροπή ο σεβασμός του καθήκοντος αρωγής κατά την εξέλιξη της δικαστικής διαδικασίας, να γίνει δεκτό ότι η επιστολή της προσφεύγουσας, της 21ης Φεβρουαρίου 1989, λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών της παρούσης υποθέσεως, πρέπει να χαρακτηριστεί ως αίτηση του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτός ο λόγος απαραδέκτου που στηρίζεται στην εκπρόθεσμη άσκηση της παρούσας προσφυγής. Πράγματι, η σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως ελήφθη στις 22 Ιουνίου 1989. Η ένσταση, με ημερομηνία 13 Σεπτεμβρίου 1989, υποβλήθηκε εντός της τρίμηνης προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, και η προσφυγή, που πρωτοκολλήθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1990, ασκήθηκε εντός της τρίμηνης προθεσμίας του άρθρου 91, παράγραφος 3, στρεφόμενη κατά της ρητής αποφάσεως της 4ης Οκτωβρίου 1989 που απορρίπτει την ένσταση.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού περί απαραδέκτου που στηρίζεται στην απουσία της Gutiérrez Díaz από τη διαδικασία

- 41 Η καθής υποστηρίζει ότι, ανεξαρτήτως των διαδικασιών παρεμβάσεως και τριτανακοπής, η Gutiérrez Díaz έχει θεμελιώδες δικαίωμα να υποστηρίξει δικαστικώς τα δικαιώματα και τα έννομα συμφέροντά της και ότι δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να στερηθεί τα μέσα για την άμυνά της. Κατά την άποψη της καθής, ο λόγος αυτός αφορά τη δικονομική δημόσια τάξη και θα ήταν απαραίτητο να διαταχθεί η κλήτευση της Gutiérrez Díaz και να της κοινοποιηθεί το σύνολο των διαδικαστικών εγγράφων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή, επιμένοντας στον λόγο αυτό και αναγνωρίζοντας ότι δεν επρόκειτο, κατά κυριολεξία, για « ένσταση απαραδέκτου εν στενή εννοία », διευκρίνισε ότι έπρεπε, ενόψει των συνθηκών της παρούσας υποθέσεως, να αποφανθεί το Πρωτοδικείο σχετικά με αυτό το δικονομικό μέσο που ο κανονισμός διαδικασίας του Δικαστηρίου δεν απαγορεύει ρητά ή, τουλάχιστον, σχετικά με την ενδεχόμενη κοινοποίηση της προσφυγής, παράλληλα με τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, στον υπάλληλο του οποίου αμφισβητείται ο διορισμός.
- 42 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η αναγκαστική παρέμβαση είναι διαδικασία άγνωστη στο κοινοτικό νομικό σύστημα και στην προκειμένη περίπτωση περιττή, καθόσον η Gutiérrez Díaz δεν θεώρησε χρήσιμο να ασκήσει εμπροθέσμως παρέμβαση θεωρώντας, προφανώς, ότι η Επιτροπή θα υπερασπιζόταν αρκούντως τα δικαιώματά της.
- 43 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να υπενθυμιστεί η απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1969, με την οποία κρίθηκε ότι « η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο μέτρο που με αυτή ζητείται η αναγκαστική παρέμβαση του Sieur Arning, διότι ο Κανονισμός Διαδικασίας δεν προβλέπει αυτό το ένδικο βοήθημα » (12/69, Wonnerth κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 577). Εξάλλου, τα δικαιώματα των τρίτων που δεν ενεπλάκησαν σε συγκεκριμένη υπόθεση εξασφαλίζονται από τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου που προβλέπει την εκούσια παρέμβαση, την οποία θα μπορούσε να ασκήσει η Gutiérrez Díaz, που πρέπει να έλαβε γνώση της προσφυγής από την περίληψή της που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, και την τριτανακοπή. Επιπλέον, και εν πάση περιπτώσει, οι δικονομικοί κανόνες, για να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τα υποκείμενα του δικαίου, πρέπει να προβλέπονται ρητώς από νομοθετικά κείμενα και δεν μπορούν να συνάγονται από το Πρωτοδικείο, εφόσον μάλιστα η ένδικη προστασία των υποκειμένων του δικαίου εξασφαλίζεται ήδη υπό κατάλληλες συνθήκες.

44 Επομένως και αυτός ο ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου απαραδέκτου, που στηρίζεται στην έλλειψη αντιστοιχίας μεταξύ των αιτημάτων που διατυπώθηκαν στις πράξεις της διοικητικής διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής και των αιτημάτων που αποτελούν το αντικείμενο του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου

45 Η καθής υποστηρίζει ότι η αίτηση και η ένσταση στρέφονται κατά του διαγωνισμού COM/A/470, ενώ το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο αφορά τον διορισμό της Gutiérrez Díaz κατόπιν του διαγωνισμού COM/A/537. Η αντίθεση αυτή καθιστά την προσφυγή απαράδεκτη, ως αντίθετη στις διατάξεις του άρθρου 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

46 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι διέπραξε πράγματι « ελαφρά σφάλματα » κατά τη σύνταξη των πράξεων που προηγήθηκαν της ασκήσεως της προσφυγής και κατά τη σύνταξη της προσφυγής, αναφερόμενη μερικές φορές στην προκήρυξη του διαγωνισμού COM/A/470, υποστηρίζει όμως ότι τα σφάλματα αυτά δεν είναι σημαντικά, διότι η απάντηση της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 1989 στην ένστασή της αφορά τον διαγωνισμό COM/A/537 και επισυνάφθηκε στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο. Επικαλείται σχετικά την απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαρτίου 1990, υπόθεση T-54/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-143), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, « όταν ο προσφεύγων διέπραξε ελαφρύ σφάλμα που δεν έβλαψε (...) την Επιτροπή ως διάδικο, πρέπει να γίνουν οι αναγκαίες διορθώσεις, ώστε να έχει η προσφυγή αντικείμενο και νόημα ».

47 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να υπενθυμιστεί ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σχετικά με την αντιστοιχία μεταξύ των πράξεων της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως της προσφυγής και του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, « ο υπάλληλος αρκεί (...) να προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου, αφενός μεν, αιτήματα που έχουν το ίδιο αντικείμενο με εκείνα που διατύπωσε στη διοικητική του ένσταση και, αφετέρου, αιτιάσεις που να στηρίζονται στην ίδια αιτία με εκείνη που επικαλέστηκε στη διοικητική ένσταση » (βλ. ιδίως την απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1986, 142/85, Schwiering κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 3178).

48 Στην παρούσα υπόθεση, στα έγγραφα που συνέταξε η προσφεύγουσα υπήρξε βέβαια, επανειλημμένα, σύγχυση μεταξύ του διαγωνισμού COM/A/470 και του διαγωνισμού COM/A/537. Εντούτοις, από την εξέταση της αιτήσεως της 21ης Φεβρουαρίου 1989, της ενστάσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 1989 και του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου

της προσφυγής προκύπτει ότι τα έγγραφα αυτά έχουν, αφενός, το ίδιο αντικείμενο, δηλαδή τον διορισμό της προσφεύγουσας στην επίδικη θέση και τη συνακόλουθη ακύρωση του διορισμού της Gutiérrez Díaz στην ίδια θέση και, αφετέρου, ίδια αιτία, δηλαδή ότι κακώς η ΑΔΑ δεν επέλεξε την προσφεύγουσα για την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στη θέση αριθ. 12, την οποία αφορά η προκήρυξη του διαγωνισμού COM/A/537. Εξάλλου, πάντοτε, τουλάχιστον μία φορά σε καθένα από τα έγγραφα αυτά γίνεται αναφορά στον διαγωνισμό COM/A/537, είτε στο ίδιο το κείμενο είτε στα επισυναφθέντα παραρτήματα. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν ανέφερε στα αιτήματα της προσφυγής της τον διαγωνισμό COM/A/470. Πρέπει τέλος να υπογραμμιστεί ότι τέτοιου είδους σφάλματα δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να οδηγήσουν σε πλάνη την Επιτροπή, της οποίας η απάντηση στην ένσταση και το υπόμνημα αντικρούσεως αποδεικνύουν σαφώς ότι είχε πλήρως αντιληφθεί ότι το αντικείμενο της διαφοράς αφορούσε την έκβαση του διαγωνισμού COM/A/537 και όχι του διαγωνισμού COM/A/470.

- 49 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι και αυτός ο ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί. Κατά συνέπεια η παρούσα προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 50 Εκτός από τα αιτήματα που εκτίθενται στο δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα υπέβαλε, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, νέα αιτήματα, ζητώντας να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο την καθής να προσκομίσει έγγραφα, να παράσχει ορισμένες εξηγήσεις και να προβεί σε διά μαρτύρων αποδείξεις. Πρέπει επομένως να εξεταστούν διαδοχικώς τα αιτήματα με τα οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού της Gutiérrez Díaz και της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων, τα αιτήματα με τα οποία ζητείται να διατάξει το Πρωτοδικείο τον διορισμό της προσφεύγουσας ή την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού, και τέλος τα αιτήματα με τα οποία ζητείται η διεξαγωγή ορισμένων αποδείξεων.

Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται η ακύρωση του διορισμού της Gutiérrez Díaz και της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων

- 51 Για να υποστηρίξει τα αιτήματα αυτά, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε αρχικώς τους ακολούθους έξι λόγους: παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ και των διατάξεων της προκηρύξεως του διαγωνισμού, προφανής πλάνη εκτιμήσεως που συνιστά παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ, παράβαση του άρθρου 33 του ΚΥΚ, παράβαση του άρθρου 5 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, κατάχρηση εξουσίας και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

- 52 Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι στο υπόμνημα αντικρούσεως της επανέλαβε στο σύνολό τους την αιτιολογία και τα επιχειρήματα που εξέθεσε με την απάντηση που απηύθυνε στις 4 Οκτωβρίου 1989 στην ένσταση της προσφεύγουσας.
- 53 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα παραιτήθηκε ρητώς, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, από τους λόγους που στηρίζονται, αφενός, στην παράβαση του άρθρου 33 του ΚΥΚ και, αφετέρου, στην παράβαση του άρθρου 5 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, πρέπει, προς εξασφάλιση της λογικής διαρθρώσεως της συλλογιστικής, να εξεταστούν διαδοχικώς ο λόγος που στηρίζεται στην προφανή πλάνη κατά την εκτίμηση που αποτελεί παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ, ο λόγος που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ο λόγος που στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας και, τέλος, ο λόγος που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως που αποτελεί παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ

- 54 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υποψηφιότητα της Gutiérrez Díaz δεν ανταποκρινόταν στις προϋποθέσεις που όριζε η προκήρυξη του διαγωνισμού και, επιπλέον, οι τίτλοι και το βιογραφικό σημειώμά της ήταν κατώτερου επιπέδου απ' ό,τι οι δικό της. Κατά συνέπεια, οι « υποκειμενικές και εσφαλμένες » εκτιμήσεις της ΑΔΑ αποτελούν παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο « η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας », όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο στην απόφαση της 21ης Απριλίου 1983, Ragusa κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε.
- 55 Η καθής εκθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ούτε προσκομίζει απόδειξη ικανή να στηρίξει τους ισχυρισμούς της. Εξάλλου, ούτε η προσφεύγουσα, ούτε η ΑΔΑ, ούτε το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο μπορούν να αμφισβητήσουν το βάσιμο των αξιολογικών κρίσεων και των εκτιμήσεων εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, 144/82, Deti κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1983, σ. 2436). Ως προς αυτό στηρίζεται στη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία « η εξέταση των προσόντων στην οποία προβαίνει η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού είναι, καταρχάς, συγκριτική και, για τον λόγο αυτό, καλύπτεται από το απόρρητο των διασκέψεων » (απόφαση της 14ης Ιουνίου 1972, 44/71, Marcato κατά Επιτροπής, Rec. 1972, σ. 427· απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1974, 112/73, 114/73, 145/73, Capogrande κ.λπ. κατά Επιτροπής, Rec. 1974, σ. 981). Τέλος, με την απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1977, υπόθεση 121/76, Moli κατά Επιτροπής (Rec. 1977, σ. 1971), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι δεν είναι αρμόδιο να αποφασίσει, στη θέση της ΑΔΑ, σχετικά με τον διορισμό υπαλλήλου. Η Επιτροπή υπενθυμίζει σχετικά, επίσης, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης

Οκτωβρίου 1990, υπόθεση T-128/89, Brumter κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. II-545), σύμφωνα με την οποία, όταν η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ο δικαστικός έλεγχος « πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν, λαμβανομένων υπόψη του τρόπου και των επιχειρημάτων που οδήγησαν τη διοίκηση στην εκτίμησή της, η διοίκηση περιορίστηκε σε όρια που δεν επιδέχονται κριτική και δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της κατά προφανώς εσφαλμένο τρόπο ».

- 56 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει προκαταρκτικώς να αναφέρει την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1974, Carogrande κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι « η εξέταση των προσόντων στην οποία προβαίνει η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού είναι, καταρχάς, συγκριτική και, για τον λόγο αυτό, καλύπτεται από το απόρρητο των διασκέψεων, έτσι ώστε οι διασκέψεις δεν υπόκεινται στον έλεγχο (του Πρωτοδικείου) παρά μόνο σε περίπτωση προφανούς παραβάσεως των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής ». Εξάλλου το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι είναι σημαντικό να υπενθυμιστεί η έκταση του ελέγχου που ασκεί στις αποφάσεις που λαμβάνονται σχετικά με τη διαδικασία προσλήψεως, λαμβανομένης υπόψη της εξουσίας εκτιμήσεως που παρέχεται στην ΑΔΑ. Ο έλεγχος αυτός περιορίζεται στην έρευνα της νομιμότητας των διαδικασιών που ακολούθησε η διοίκηση, στην εξακρίβωση ότι συνέβησαν πράγματι τα περιστατικά στα οποία στηρίχτηκε η απόφαση της διοικήσεως και, τέλος, στην έλλειψη προφανούς πλάνης εκτιμήσεως, νομικής πλάνης και καταχρήσεως εξουσίας κατά τη λήψη της αποφάσεως της διοικήσεως.
- 57 Στην προκειμένη υπόθεση το Πρωτοδικείο πρέπει να διαπιστώσει ότι ο λόγος που στηρίζεται στην προβαλλόμενη προφανή πλάνη εκτιμήσεως, όπως προβλήθηκε από την προσφεύγουσα, δεν συνοδεύεται από στοιχεία που να επιτρέπουν την εκτίμηση της βασιμότητάς του. Πράγματι, ο λόγος αυτός στηρίζεται σε ισχυρισμούς που δεν επιδέχονται αντίρρηση και οι οποίοι δεν συνοδεύονται, παραδείγματος χάριν, από συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με τη σύγκριση της καταστάσεως της προσφεύγουσας και αυτής της Gutiérrez Díaz. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε, ούτε συζήτησε την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως περί διορισμού, που περιέχεται στην επιστολή του Ristori της 10ης Νοεμβρίου 1987, της οποίας έλαβε γνώση κατόπιν της κοινοποίησε του υπομνήματος αντικρούσεως. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει επομένως προφανής πλάνη εκτιμήσεως αποτελούσα παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ.
- 58 Κατά συνέπεια ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

- 59 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η εξέταση των πλημμελειών από τις οποίες πάσχει η διαδικασία του διαγωνισμού COM/A/537 αποκαλύπτει αυθαίρετη στάση της ΑΔΑ, « αντίθετη προς τα συμφέροντα των κοινοτικών οργάνων και γενικά της δικαιοσύνης ». Πράγματι, το πρόσωπο που διορίστηκε τελικά διορίστηκε χωρίς να ληφθούν υπόψη ή να εξακριβωθούν οι τίτλοι και τα προσόντα του. Η προσφεύγουσα στηρίζεται σχετικά στην απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, που προαναφέρθηκε, και στην απάντηση της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1989, στην ένστασή της, με την οποία η Επιτροπή υπογράμμισε ότι « τα στοιχεία της εκτιμήσεως αυτής (εξαρτώνται) όχι μόνο από την επαγγελματική ικανότητα των ενδιαφερομένων, αλλά και από τον χαρακτήρα, τη συμπεριφορά και το σύνολο της προσωπικότητάς τους, και δεν μπορεί επομένως να αιτιολογηθεί ». Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η χρησιμοποίηση τέτοιου είδους κριτηρίων για την αιτιολόγηση ενός διορισμού δεν επιτρέπεται, διότι η διαδικασία του διαγωνισμού θα έπρεπε να έχει ως σκοπό τον διορισμό του καλύτερου υποψηφίου, χωρίς να χρειάζεται να χρησιμοποιηθούν υποκειμενικά κριτήρια.
- 60 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, όλα αυτά τα στοιχεία αποτελούν παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, που εκφράζεται στο άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο « οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξελίξεως της σταδιοδρομίας ». Σε έναν διαγωνισμό, η εφαρμογή αντικειμενικών κριτηρίων που καθιστούν δυνατή την επιλογή του καλύτερου υποψηφίου θα έπρεπε να στηρίζεται μόνον σε δίκαιη και αμερόληπτη εκτίμηση των προσόντων των υποψηφίων, που να μην δημιουργεί διακρίσεις. Η προσφεύγουσα επικαλείται σχετικά τις αποφάσεις της 23ης Ιανουαρίου 1975 και της 13ης Φεβρουαρίου 1979, de Dapper κατά Κοινοβουλίου και Martin κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκαν.
- 61 Η καθής υποστηρίζει ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι η ΑΔΑ και η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού COM/A/537 θέλησαν, στην επίδικη διαδικασία προσλήψεως, να επιλέξουν τον υποψήφιο με τα περισσότερα προσόντα για να καταλάβει τη θέση που αντιστοιχεί στη θέση αριθ. 12 του διαγωνισμού COM/A/537.
- 62 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν συνόδευσε τον λόγο αυτό με διευκρινίσεις που να επιτρέπουν την εκτίμηση της βασιμότητάς του. Περιορίζεται πράγματι να αναφέρει, με ασαφή και γενική διατύπωση, ότι οι τίτλοι και τα προσόντα της Gutiérrez Díaz δεν εξακριβώθηκαν, ούτε ελήφθησαν υπόψη, ενώ από την τελική έκθεση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, της 3ης Σεπτεμβρίου 1987, προκύ-

πει ότι η εξεταστική επιτροπή προέβη σε πλήρη εξέταση των προσόντων και τίτλων των έξι υποψηφίων που ανταποκρίνονταν στις προϋποθέσεις που καθόρισε η προκήρυξη του διαγωνισμού, εξέταση που περιελάμβανε και συνεντεύξεις. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ θίγοντας έτσι την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

- 63 Κατά συνέπεια ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας

- 64 Προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αναπτύσσει τα ίδια επιχειρήματα που προέβαλε για την υποστήριξη του λόγου που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και αναλύθηκε προηγουμένως. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προσέθεσε ότι, λαμβανομένης υπόψη της ταχύτητας της διαδικασίας λήψεως της αποφάσεως περί διορισμού, δεν μπόρεσε να λάβει χώρα σύσκεψη μεταξύ των προσώπων που πραγματοποίησαν τις συνεντεύξεις και από αυτό συνάγεται ότι η απόφαση είχε ληφθεί εκ των προτέρων.
- 65 Απαντώντας σ' αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, η καθής επικαλείται όχι μόνο την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε σχετικά με τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, αλλά επίσης ότι είναι περιεργο να της προσάπτεται η επιμέλειά της, ενώ η μέριμνά της για ταχύτητα και αποτελεσματικότητα ήταν δικαιολογημένη από τις ειδικές περιστάσεις της προσλήψεως, στην προκειμένη περίπτωση, των υπαλλήλων ισπανικής ιθαγενείας και από το συμφέρον της υπηρεσίας.
- 66 Δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο απάντησε ήδη στα επιχειρήματα που αφορούν τόσο τον λόγο που εξετάστηκε προηγουμένως όσο και τον παρόντα λόγο, πρέπει να δοθεί απάντηση μόνο στο επίμαχο που αφορά την προβαλλόμενη υπερβολική ταχύτητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως από την ΑΔΑ. Στο σημειώματά του της 10ης Νοεμβρίου 1987 ο Ristori διευκρινίζει σχετικά ότι η απόφαση του διορισμού « ελήφθη σε συμφωνία με τη διεύθυνση ΙΧ-Ε καθώς και με τη γενική διεύθυνση ». Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί ενδεχόμενη έλλειψη συνεννοήσεως μεταξύ των προσώπων που συνάντησε κατά τις συνεντεύξεις. Επιπλέον, η προθεσμία μιας περίπου ημέρας που παρήλθε μεταξύ του πέρατος των συνεντεύξεων και της συντάξεως του προαναφερθέντος σημειώματος του Ristori δεν φαίνεται να αποτελεί κατάχρηση εξουσίας, δεδομένου του πολύ περιορισμένου αριθμού των υποψηφίων και του γεγονότος ότι όλα τα πρόσωπα που μετείχαν στις συνεντεύξεις ανήκαν στην ίδια γενική διεύθυνση. Αντίθετα, αποτελεί απόδειξη της μέριμνας να ρυθμιστούν όσο το δυνατόν γρηγορότερα τα προβλήματα που αφορούσαν την κάλυψη των κενών θέσεων στην Επιτροπή.

Επί του λόγου που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ και των διατάξεων της προκηρύξεως του διαγωνισμού

- 67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υποχρέωση, αφενός, εγγράφου κοινοποιήσεως των ατομικών αποφάσεων σε βάρος του υπαλλήλου και, αφετέρου, της αιτιολογήσεώς τους προκύπτει από τις διατάξεις του δευτέρου και τρίτου εδαφίου του άρθρου 25 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, καθώς και από τη διατύπωση της προκηρύξεως του εν λόγω διαγωνισμού. Κατά συνέπεια, η καθής παρέβη τις διατάξεις αυτές παραλείποντας να της κοινοποιήσει το αποτέλεσμα του διαγωνισμού και τις αιτιολογημένες προτάσεις που την αφορούν. Επιπλέον, η έλλειψη κάθε πληροφορίας σχετικά με το αποτέλεσμα του διαγωνισμού επι δύο και πλέον έτη οδήγησε την προσφεύγουσα σε μια διφορούμενη κατάσταση « διατηρώντας την συνεχώς σε αναμονή και (...) εμποδίζοντάς την να προβεί στις ενέργειες στις οποίες θα μπορούσε να προβεί για να υπερασπίσει τα έννομα συμφέροντά της ».
- 68 Η καθής υποστηρίζει, καταρχάς, όσον αφορά την υποχρέωση κοινοποιήσεως, ότι το αποτέλεσμα του γενικού διαγωνισμού COM/A/537 κοινοποιήθηκε όντως στην προσφεύγουσα με την επιστολή του προϊσταμένου του τμήματος « προσλήψεις », της 2ας Οκτωβρίου 1987, και ότι η τελική απόφαση της ΑΔΑ, που την πληροφορούσε ότι η υποψηφιότητά της απορρίφθηκε, της κοινοποιήθηκε επίσης με την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988. Διευκρινίζει, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, ότι η τελευταία αυτή επιστολή « δεν έχει καμία σχέση με την υποχρέωση ενημερώσεως των υποψηφίων σχετικά με τις κρίσεις που τους αφορούν, η οποία προβλέπεται στην προκήρυξη του διαγωνισμού » και ότι η προσφεύγουσα ενημέρωθηκε για τις κρίσεις της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού που την αφορούσαν. Προσθέτει ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι δεν έχει επαρκώς αποδειχθεί η λήψη αυτής της τελευταίας επιστολής, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τον αυτόματο διορισμό της προσφεύγουσας και την ακύρωση όλων των προηγούμενων πράξεων των σχετικών με τη διαδικασία του διαγωνισμού. Επιπλέον, κατά την άποψη της Επιτροπής, το άρθρο 25 του ΚΥΚ αναφέρεται στην κοινοποίηση που γίνεται « εγγράφως ». Αποδείχθηκε όμως ότι η Επιτροπή τήρησε την υποχρέωση αυτή, διότι απηύθυνε στην προσφεύγουσα την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988.
- 69 Στη συνέχεια η Επιτροπή υποστηρίζει, όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως της τελικής αποφάσεως της ΑΔΑ περί διορισμού, ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, αποφάνθηκε, σε υπόθεση στην οποία η προσφεύγουσα, η οποία είχε περιληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων, δεν διορίστηκε τελικώς από την ΑΔΑ, « ότι αυτή η τελευταία απόφαση (η απόφαση περί διορισμού του υποψηφίου που έγινε τελικά δεκτός) δεν ήταν ανάγκη να αιτιολογηθεί ως προς τον αποδέκτη της, ως προς τον οποίον δεν ήταν βλαπτική· η απαίτηση της προσφεύγουσας θα ισοδυναμούσε με υποχρέωση (της ΑΔΑ) να αιτιολογήσει το γεγονός ότι δεν έλαβε διαφορετική απόφαση· η διαδικασία του διαγωνισμού αποσκοπεί ακριβώς στο να καταστήσει περιττή

την αιτιολογία αυτή, τα αποτελέσματα της οποίας υπήρχε εξάλλου ο κίνδυνος να είναι βλαπτικά για τον απορριφθέντα υποψήφιο» (16/64, Rauch κατά Επιτροπής, Rec. 1965, σ. 191· βλ. επίσης Raport κατά Επιτροπής, η απόφαση αυτή έχει την έννοια ότι, «εφόσον οι υποψήφιοι ενημερώθηκαν για τα αποτελέσματα του διαγωνισμού, (η Επιτροπή) δεν υποχρεούται να γνωστοποιεί κάθε πραγματοποιηθέντα διορισμό στους υποψηφίους που δεν επελέγησαν για τη θέση αυτή» και ότι, επιπλέον, στους υποψηφίους που είναι εγγεγραμμένοι στον πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού είναι γνωστό ότι κατά τη διάρκεια ισχύος του πίνακα αυτού, και μέχρι να λήξει η ισχύς του, μπορεί να τους προσφερθεί θέση από την Επιτροπή.

- 70 Κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως η Επιτροπή προσέθεσε ότι οι υποψήφιοι που είναι εγγεγραμμένοι σε πίνακα επιτυχόντων δεν μπορούν να επικαλεστούν δικαίωμα για διορισμό και ότι δεν είναι νοητή ενδεχόμενη υποχρέωση ενημερώσεώς τους για τον διορισμό ενός ή περισσοτέρων από τους υπολοίπους υποψηφίους που είναι εγγεγραμμένοι στον ίδιο πίνακα επιτυχόντων, με επαρκή αιτιολογία που να τους αφορά. Πράγματι, μια τέτοια υποχρέωση, αφενός, θα συναντούσε πολλές διοικητικές δυσκολίες, ιδίως όσον αφορά τους διαγωνισμούς με μεγάλη συμμετοχή, για τους οποίους προβλέπονται πίνακες επιτυχόντων που περιλαμβάνουν πολλούς υποψηφίους και, αφετέρου, θα είχε ως συνέπεια να καθιστά πολύ πολύπλοκη τη σύνταξη της αιτιολογίας τέτοιων «αποφάσεων» της ΑΔΑ, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει κατά την τελευταία αυτή φάση της διαδικασίας προσλήψεως και του γεγονότος ότι, κατά την άποψη της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, όλοι οι υποψήφιοι που περιλαμβάνονται στον πίνακα επιτυχόντων άξιζαν να διοριστούν. Τέλος, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι της φαίνεται δύσκολο να εξαρτηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων περί διορισμού έναντι των υποψηφίων που είναι εγγεγραμμένοι στον πίνακα επιτυχόντων και τελικά αποκλείστηκαν από την ΑΔΑ από το αν η εν λόγω διαδικασία προσλήψεως είχε περιορισμένη ή μεγάλη συμμετοχή.
- 71 Όσον αφορά την υποχρέωση κοινοποιήσεως που επιβάλλει το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και, επιπλέον, στην προκειμένη περίπτωση, η προκήρυξη του διαγωνισμού, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το αποτέλεσμα του διαγωνισμού, όπως κρίθηκε από την εξεταστική επιτροπή, γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με την επιστολή της καθής, της 2ας Οκτωβρίου 1987, που επισυνάφθηκε στην προσφυγή. Κατά συνέπεια, προκύπτει σαφώς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται παράβαση της ειδικής διατάξεως της προκηρύξεως του διαγωνισμού, σύμφωνα με την οποία οι υποψήφιοι έπρεπε να ενημερωθούν ατομικώς για το αποτέλεσμα του διαγωνισμού που τους αφορά. Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα παρέμενε σε αναμονή λόγω της συμπεριφοράς της Επιτροπής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι αρκούσε να απευθύνει πιο σύντομα το αίτημά της στην Επιτροπή και ότι η αβεβαιότητα για την οποία παραπονείται αποτελεί συνέπεια της δικής της αδράνειας.

- 72 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση της ΑΔΑ που αφορά την προσφεύγουσα, δηλαδή η απόφαση περί μη διορισμού της, της κοινοποιήθηκε εγγράφως με την επιστολή της 12ης Απριλίου 1988, της οποίας έλαβε γνώση το αργότερο λαμβάνοντας την απάντηση της Επιτροπής στην ένστασή της. Η διαπίστωση καθυστέρησης όσον αφορά την κοινοποίηση αυτή δεν μπορεί, από μόνη της, να αποτελέσει παράβαση του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, πρώτη φράση, του ΚΥΚ, ικανή να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, 125/80, Arning κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2539, και της 30ής Μαΐου 1984, 111/83, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 2723).
- 73 Όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι αποτελεί απλώς επανάληψη της γενικής υποχρέωσης την οποία καθιερώνει το άρθρο 190 της Συνθήκης περί ιδρύσεως ΕΟΚ, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή του ΚΥΚ ορίζει ότι « κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο. Κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη ». Με την απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1981, σ. 2861), το Δικαστήριο έκρινε ότι « η υποχρέωση αιτιολογίας μιας αποφάσεως που προξενεί βλάβη έχει ως σκοπό να επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παρασχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αν η απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ή αν φέρει το στίγμα ελαττώματος που επιτρέπει την αμφισβήτηση της νομιμότητός της ». Η υποχρέωση αιτιολογήσεως, που θεσπίζεται με τον τρόπο αυτό, αποτελεί επομένως βασική αρχή του κοινοτικού δικαίου, από την οποία δεν χωρεί απόκλιση παρά μόνον για αποχρώντες λόγους.
- 74 Δεύτερον, πρέπει να υπενθυμιστεί η διάρθρωση μιας διαδικασίας προσλήψεως που προβλέπει την παρέμβαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού και οργανώνεται βάσει των διατάξεων του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και του παραρτήματος ΙΙΙ του κανονισμού αυτού, όπως εφαρμόστηκαν στην παρούσα υπόθεση. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει τρία στάδια, με διαδοχική επέμβαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού και της ΑΔΑ. Οι δύο πρώτες φάσεις, που συντελούνται υπ' ευθύνη της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, συνίστανται η πρώτη στην εξακρίβωση του κατά πόσον οι υποψηφιότητες συμφωνούν με τις προϋποθέσεις που απαιτούνται σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού και η δεύτερη στην επιλογή των υποψηφίων που γίνονται αρχικά δεκτοί να διαγωνιστούν, βάσει είτε συγκριτικού ελέγχου των τίτλων, των προσόντων και της επαγγελματικής τους πείρας, είτε των βαθμών των εξετάσεων, είτε τέλος κατόπιν ταυτόχρονης εφαρμογής αυτών των κριτηρίων επιλογής, αναλόγως της φύσεως του οικείου διαγωνισμού. Αυτή η δεύτερη φάση παίρνει, όσον αφορά την εξεταστική επιτροπή, τη συγκεκριμένη μορφή της εγγραφής των υποψηφίων, τους οποίους η εξεταστική επιτροπή θεωρεί ως καλύτερους, στον πίνακα επιτυχόντων που προτείνει στην ΑΔΑ. Ο πίνακας αυτός καταρτίζεται είτε με αξιολογική σειρά είτε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, με αλφαβητική σειρά. Ο διο-

ρισμός από την ΑΔΑ ενός ή περισσοτέρων από τους υποψηφίους που έχουν εγγραφεί σ' αυτόν τον πίνακα επιτυχόντων συνιστά την τρίτη και τελευταία φάση της διαδικασίας προσλήψεως, πρέπει δε να παρατηρηθεί ότι η ΑΔΑ δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τη σειρά αξιολογικής κατάταξης που ενδεχομένως αποφάσισε η εξεταστική επιτροπή παρά μόνο για σημαντικούς λόγους αναγομένους στην εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας και αιτιολογούμενους προσηκόντως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-160/89 και 161/89, Καλαβρός κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-871).

75 Με την απόφαση της 31ης Μαρτίου 1965, Rauch κατά Επιτροπής που προαναφέρθηκε, η οποία αφορούσε απόφαση που ελήφθη κατά την τρίτη φάση της διαδικασίας προσλήψεως που περιγράφηκε προηγουμένως, το Δικαστήριο αποφάνθηκε βέβαια ως εξής « δεν υπήρξε τυπική απόφαση περί “ μη διορισμού ” της προσφεύγουσας, αλλά μόνον απόφαση περί διορισμού της Kurtz. Αυτή η τελευταία απόφαση (η απόφαση περί διορισμού του υποψηφίου που έγινε τελικά δεκτός) δεν ήταν ανάγκη να αιτιολογείται ως προς τον αποδέκτη της, ως προς τον οποίον δεν ήταν βλαπτική. Η απαίτηση της προσφεύγουσας θα ισοδυναμούσε με υποχρέωση (της ΑΔΑ) να αιτιολογήσει το γεγονός ότι δεν έλαβε διαφορετική απόφαση' η διαδικασία του διαγωνισμού αποσκοπεί ακριβώς στο να καταστήσει περιττή την αιτιολογία αυτή, τα αποτελέσματα της οποίας υπήρχε εξάλλου ο κίνδυνος να είναι βλαπτικά για τους απορριφθέντες υποψηφίους. »

76 Εντούτοις, πρέπει να διευκρινιστεί ότι σ' αυτήν την υπόθεση Rauch ο πίνακας επιτυχόντων, που απετελείτο επίσης από δύο ονόματα, περιελάμβανε αξιολογική κατάταξη, αντίθετα προς ό,τι στην προκειμένη περίπτωση, και ότι η ΑΔΑ είχε προβεί στον διορισμό της υποψηφίας που βρισκόταν στην πρώτη θέση του πίνακα επιτυχόντων. Η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού είχε επομένως κανονικά αναγκαστεί να ενημερώσει τους δύο επιτυχόντες σχετικά με την κατάταξή τους και να συνοδεύσει την πληροφορία αυτή με την κατάλληλη αιτιολογία. Σε μία τέτοια περίπτωση, όπως επισημάνε το Δικαστήριο, η ίδια η αρχή του διαγωνισμού επιτελεί πλήρως τον ρόλο επαρκούς αιτιολογίας έναντι των υποψηφίων, διότι είναι σαφές ότι η ΑΔΑ δεν χρειάζεται να αιτιολογήσει, έναντι των υποψηφίων που δεν έγιναν δεκτοί και έχουν καταγεί σε χειρότερη θέση από τον διορισθέντα υποψήφιο στον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε με αξιολογική σειρά, την απόφασή της να μην προβεί στον διορισμό τους. Για τον λόγο αυτό, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, το Δικαστήριο έκρινε ότι « η διαδικασία του διαγωνισμού αποσκοπεί ακριβώς στο να καταστήσει περιττή την αιτιολογία αυτή ». Αντίθετα, στην προκειμένη περίπτωση, η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική διότι, αφενός, οι επιτυχόντες δεν έχουν καταγεί αξιολογικά και, αφετέρου, δεν δόθηκε στην επιτυχούσα που τελικώς αποκλείστηκε κανένα στοιχείο αιτιολογίας που να της επιτρέπει να λάβει γνώση, έστω και συνοπτικά, των λόγων για τους οποίους δεν έγινε τελικά δεκτή από την ΑΔΑ.

77 Σε μια τέτοια περίπτωση, στην οποία η διαδικασία του διαγωνισμού δεν μπόρεσε να αποτελέσει, από μόνη της, επαρκή αιτιολογία και στην οποία η απόφαση περί διορισμού ενός υποψηφίου θίγει ευθέως και αμέσως τη νομική κατάσταση του άλλου υποψηφίου που έχει εγγραφεί στον πίνακα επιτυχόντων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εφαρμόζεται πλήρως έναντι του υποψηφίου αυτού. Θα ήταν πράγματι παράλογο, άδικο, και αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, οι υποψήφιοι που απορρίφθηκαν κατά τις δύο πρώτες φάσεις της διαδικασίας προσλήψεως να μπορούν να αξιώνουν αποφάσεις αιτιολογημένες έναντι αυτών, και να είναι έτσι σε θέση να ασκήσουν πλήρως τα δικαιώματά τους, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1972, 44/71, *Marcato κατά Επιτροπής*, Rec. 1972, σ. 427, και της 26ης Νοεμβρίου 1981, *Michel κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου*, που προαναφέρθηκε), ενώ οι καλύτεροι υποψήφιοι, που κατόρθωσαν να φτάσουν στην τρίτη φάση της διαδικασίας του διαγωνισμού και να εγγραφούν στον πίνακα επιτυχόντων, που καταρτίζεται χωρίς να ληφθεί υπόψη η αξιολογική κατάταξη, να μπορούν να απορριφθούν κατά τη διαδικασία προσλήψεως, χωρίς να λάβουν καμία αιτιολογία που να τους επιτρέπει να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους τελικά αποκλείστηκαν από την ΑΔΑ και να αμφισβητήσουν ενδεχομένως το βάσιμο των λόγων αυτών.

78 Σε μια διαδικασία προσλήψεως όπως η προκειμένη, είναι προφανές ότι, αν αναλυθεί η συλλογιστική της ΑΔΑ με την οποία αποφασίστηκε, στην τελική φάση, να γίνει ο διορισμός ενός υποψηφίου που περιλαμβάνεται στον πίνακα επιτυχόντων για την κάλυψη μιας και μόνης θέσεως, η απόφαση αυτή περί διορισμού συνοδεύεται αναπόφευκτα και συγχρόνως από τη λήψη της αποφάσεως, σιωπηρής αλλά αναγκαίας, περί μη διορισμού του ή των λοιπών υποψηφίων που περιλαμβάνονται στον πίνακα επιτυχόντων. Η Επιτροπή το παραδέχτηκε εξάλλου ρητώς, με την απάντησή της στην ένσταση της προσφεύγουσας, δηλώνοντας ότι « η απόφαση, που περιλαμβάνεται στο σημείωμα της 12ης Απριλίου 1988, με το οποίο η διοίκηση γνωστοποίησε στην ενισταμένη ότι δεν επελέγη, θίγει χωρίς αμφιβολία τη νομική κατάσταση της ενισταμένης ευθέως και αμέσως ». Εξάλλου, στην παρούσα υπόθεση, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στις « γενικές » διαδικασίες προσλήψεως, στις οποίες οι εγγεγραμμένοι σε εφεδρικό πίνακα υποψήφιοι έχουν δυνατότητα να διοριστούν, σταδιακά, σε διάφορες θέσεις, η απόφαση της ΑΔΑ περί μη διορισμού της προσφεύγουσας στη θέση που αντιστοιχεί στη θέση αριθ. 12 της προξενεί βλάβη, διότι, όπως επιβεβαίωσε η Επιτροπή με την απάντησή της στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η απόφαση περί διορισμού της *Gutiérrez Díaz* είχε ως άμεση συνέπεια τη λήξη της ισχύος του πίνακα επιτυχόντων στον οποίο ήταν εγγεγραμμένη η προσφεύγουσα. Ως εκ τούτου η προσφεύγουσα δεν είχε πλέον δικαίωμα για οποιονδήποτε διορισμό και αποκλείστηκε από κάθε διαδικασία προσλήψεως.

- 79 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν είναι κρίσιμο το επιχείρημα ότι η αιτιολογία της τελικής απόφασης της ΑΔΑ μπορούσε να βλάψει τους αποκλεισθέντες υποψηφίους. Πρώτον, διότι η αιτιολογία κάθε βλαπτικής απόφασης συνεπάγεται, εκ φύσεως, μια αρνητική αξιολόγηση για τους ενδιαφερομένους τους οποίους αφορά. Δεύτερον, διότι η μέριμνα σεβασμού των αρχών της νομιμότητας και της προστασίας των δικαιωμάτων του υποκειμένου του δικαίου πρέπει να επικρατήσει της λήψης υπόψη των υποτιθεμένων αντιδράσεων των αποκλεισθέντων υποψηφίων όταν λάβουν την αιτιολογία αυτή. Τέλος, διότι αυτοί οι τελευταίοι είναι οι μόνοι που πρέπει να λαμβάνουν γνώση αυτής της αιτιολογίας, η οποία σε καμία περίπτωση δεν δημοσιεύεται (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Καλαβρός κατά Δικαστηρίου, που προαναφέρθηκε).
- 80 Τέλος, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι στερείται ερείσματος η επιχειρηματολογία της Επιτροπής περί ενδεχομένης διαμορφώσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως αναλόγως της λιγότερο ή περισσότερο πολυάριθμης συμμετοχής στους διαγωνισμούς. Πράγματι, και υπό την επιφύλαξη τηρήσεως της αξιολογικής κατατάξεως στην οποία προέβη η εξεταστική Επιτροπή, είναι προφανές ότι η νομική κατάσταση των υποψηφίων που είναι εγγεγραμμένοι σε μακροσκελή εφεδρικό πίνακα ο οποίος ισχύει για σχετικά μεγάλη διάρκεια δεν θίγεται ευθέως και αμέσως από διορισμό στον οποίο προβαίνει η ΑΔΑ από αυτόν τον εφεδρικό πίνακα, διότι οι υποψήφιοι αυτοί διατηρούν τη δυνατότητα να διοριστούν σε θέση που θα κενωθεί ή θα δημιουργηθεί καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος του εφεδρικού πίνακα, ακόμη και αν, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, πρόκειται για απλή δυνατότητα διορισμού και όχι για δικαίωμα διορισμού. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Επιτροπής που στηρίζεται στο γεγονός ότι οι αιτιολογίες αυτές θα επέβαλαν υπερβολικό φόρτο εργασίας, διότι, πρώτον, οι αιτιολογίες αυτές θα είναι τελικά ολιγάριθμες και, δεύτερον, σ' ένα πρώτο στάδιο οι αιτιολογίες θα μπορούν να συντάσσονται με σαφήνεια, αν και σχετικά συνοπτικά, και να αναπτύσσονται κατόπιν αιτήσεως των ενδιαφερομένων, και, τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι η παρακολούθηση των δικών που προκαλούνται από την έλλειψη ή την ανεπάρκεια αιτιολογίας των διοικητικών αποφάσεων επιβάλλει οπωσδήποτε στη διοίκηση πολύ μεγαλύτερο φόρτο εργασίας από αυτόν που θα απαιτούσε η σύνταξη καταλλήλων και επαρκών αιτιολογιών, που θα επέτρεπε την αποφυγή των δικών αυτών.
- 81 Στην προκειμένη υπόθεση το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν με ακρίβεια οι συνθήκες παραλαβής της, η επιστολή της 12ης Απριλίου 1988 ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την απόφαση περί μη διορισμού της στην εν λόγω θέση. Το ότι η πράξη αυτή είχε χαρακτήρα απόφασεως επιβεβαιώνεται από την ίδια της τη διατύπωση: « (...) αποφασίστηκε ο αποκλεισμός της (...) ». Εν ανάγκη, αυτό το είδος αποφάσεως επιβεβαιώθηκε ρητά με την προαναφερθείσα απόφαση της Επιτροπής στην ένσταση της προσφεύγουσας. Εξάλλου, είναι σαφές και δεν

αμφισβητείται από την Επιτροπή ότι η απόφαση αυτή δεν περιέχει κανένα απολύτως στοιχείο αιτιολογίας ικανό να διαφωτίσει την προσφεύγουσα σχετικά με τους λόγους που οδήγησαν την ΑΔΑ να απορρίψει την υποψηφιότητά της. Από τα προηγούμενα όμως προκύπτει ότι η απόφαση αυτή της προξενεί βλάβη, διότι θίγει αμέσως και ευθέως τη νομική της κατάσταση, απομακρύνοντάς την οριστικά από τη διαδικασία προσλήψεως, λόγω της άμεσης λήξης της ισχύος του πίνακα επιτυχόντων στον οποίο ήταν εγγεγραμμένη.

- 82 Υπό τις συνθήκες αυτές το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η καθής είχε νομική υποχρέωση να αιτιολογήσει την απάντησή της έναντι της προσφεύγουσας και ότι παρέβη αυτή τη βασική υποχρέωση που καθιερώνει το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 83 Σ' αυτό το στάδιο της συλλογιστικής πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι στην προκειμένη υπόθεση η καθής γνωστοποίησε στο Πρωτοδικείο, κατά την έγγραφη διαδικασία, την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο προαναφερθέν σημείωμα του Ristori, με ημερομηνία 10 Νοεμβρίου 1987. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση μέλους του Πρωτοδικείου, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής βεβαίωσε ότι η καθής επιβεβαίωνε ότι η αιτιολογία αυτή ήταν πράγματι αυτή που την οδήγησε να απορρίψει την υποψηφιότητα της προσφεύγουσας και ότι η Επιτροπή αποδεχόταν τη διατύπωση της αιτιολογίας αυτής.
- 84 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε, όμως, ούτε με το υπόμνημα απαντήσεως της ούτε κατά την προφορική διαδικασία, το βάσιμο της αιτιολογίας αυτής που ήταν η ακόλουθη: « (...) η απόφαση αυτή ελήφθη σε συμφωνία με τη διεύθυνση ΙΧ-Ε καθώς και με τη γενική διεύθυνση, διότι τα προσόντα της ενδιαφερομένης (Gutiérrez Díaz) ανταποκρίνονται καλύτερα στις ανάγκες της υπηρεσίας λαμβανομένης υπόψη, πέραν των γνώσεών της στον οικείο τομέα, της πείρας της στη διαχείριση και την πληροφορική. »
- 85 Καταλήγοντας στα συμπεράσματα αυτά, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να αναλύσει το ακριβές περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται σε έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας στο τελικό στάδιο του διορισμού στην εν λόγω θέση και να εξετάσει αν η προσφεύγουσα διατηρεί έννομο συμφέρον να αποφανθεί το Πρωτοδικείο ως προς τον λόγο αυτό.
- 86 Όσον αφορά, πρώτον, το περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της ΑΔΑ περί μη διορισμού της προσφεύγουσας,

το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το γεγονός ότι, όπως συμβαίνει στην προκειμένη υπόθεση, ο λόγος αυτός είναι βάσιμος δεν μπορεί, από μόνο του, να επιφέρει ακύρωση της αποφάσεως διορισμού της Gutiérrez Díaz, ούτε ακύρωση της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων. Στην πραγματικότητα, η διαπίστωση μιας τέτοιας παραβάσεως του άρθρου 25 του ΚΥΚ μπορεί μόνο να επιφέρει την ακύρωση, ελλείψει αιτιολογίας, της αποφάσεως της ΑΔΑ περί μη διορισμού της προσφεύγουσας. Επομένως, η διαπίστωση αυτή επιβάλλει στην Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΟΚ, να αντλήσει όλες τις συνέπειες από την απόφαση του Πρωτοδικείου και να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεσή της, στα οποία μπορεί να περιλαμβάνεται, για παράδειγμα, η επιβεβαίωση της αποφάσεως αυτής, συνοδευόμενη από κατάλληλη αιτιολογία. Το Πρωτοδικείο πρέπει επομένως να θεωρήσει ότι ο λόγος αυτός, που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί μη διορισμού της προσφεύγουσας, πρέπει, στην πραγματικότητα, και λαμβανομένων υπόψη των λοιπών αιτημάτων της προσφυγής, να θεωρηθεί ως αίτημα με το οποίο σκοπείται η ακύρωση αυτής μόνον της αποφάσεως.

87 Δεύτερον, όσον αφορά το αν η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του λόγου αυτού, πρέπει, καταρχάς, να αναφερθεί, κατ' αναλογία, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 1984, υπόθεση 111/83, Riccio κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1984, σ. 2323), όπου κρίθηκε ότι, « εφόσον το σύνολο των αιτιάσεων του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για την κενή θέση αποδείχθηκαν αβάσιμες, ο προσφεύγων δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον από την ακύρωση του διορισμού άλλου υποψηφίου στη θέση αυτή, την οποία δεν μπορεί ο ίδιος εγγύρως να διεκδικήσει ». Πρέπει επίσης να γίνει αναφορά στην απόφαση της 8ης Μαρτίου 1988, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 1399), όπου το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι « εξηγήσεις παρεχόμενες κατά την προφορική διαδικασία μπορούν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να καταστήσουν χωρίς αντικείμενο λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία, ώστε να μη δικαιολογείται πλέον η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως ».

88 Στην προκειμένη όμως υπόθεση, απ' όλα τα προηγούμενα προκύπτει, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα λόγο ακυρώσεως ικανό να επιφέρει την ακύρωση της αποφάσεως περί διορισμού του υποψηφίου που δέχθηκε τελικώς η ΑΔΑ για την επίδικη θέση· δεύτερον, δεν προβλήθηκε επίσης λόγος ικανός να οδηγήσει σε ακύρωση της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων· τέλος, η προσφεύγουσα παρέλειψε να αμφισβητήσει την ακρίβεια των αιτιολογιών που οδήγησαν την ΑΔΑ στην απόρριψη της υποψηφιότητάς της, ενώ ήταν σε θέση να το πράξει, έστω και αν οι αιτιολογίες αυτές της γνωστοποιήθηκαν καθυστερημένα και ακόμη και αν η αρχική απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς της εστερείτο αιτιολογίας.

- 89 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να απορριφθούν τα αιτήματα της προσφυγής με τα οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί διορισμού στη θέση που αντιστοιχεί στη θέση αριθ. 12 του διαγωνισμού COM/A/537, καθώς και η ακύρωση της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων, και ότι κατέστησαν άνευ αντικειμένου τα αιτήματα που αφορούν την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας λόγω ελλείψεως αιτιολογίας της αποφάσεως αυτής.

Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται να διατάξει το Πρωτοδικείο τον διορισμό της προσφεύγουσας και, επικουρικός, την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού

- 90 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να υπενθυμίσει το άρθρο 176, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 4 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σύμφωνα με το οποίο, το όργανο του οποίου η πράξη εκηρύχθη άκυρη « οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως » του Πρωτοδικείου.
- 91 Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας με τα οποία ζητείται να διατάξει το Πρωτοδικείο τον διορισμό της προσφεύγουσας και, επικουρικός, την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού είναι απαράδεκτα, εφόσον το Πρωτοδικείο δεν μπορεί, χωρίς να σφετεριστεί τις εξουσίες των κοινοτικών οργάνων, να απευθύνει στα όργανα αυτά διαταγές ή να τα υλοκαταστήσει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1977, *Molí* κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε, και της 9ης Ιουνίου 1983, 225/82, *Verzyck* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1991).

Επί των αιτημάτων της προσφεύγουσας με τα οποία ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση εγγράφων, να υποχρεώσει την Επιτροπή να δώσει ορισμένες εξηγήσεις και να προβεί σε διά μαρτύρων αποδείξεις

- 92 Η προσφεύγουσα στηρίζεται στο άρθρο 42, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που αφορά την πρόταση των αποδεικτικών μέσων, για να ζητήσει, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, να διευκρινιστούν οι συνθήκες διορισμού της *Gutiérrez Díaz*. Πράγματι, μόνο από το υπόμνημα απαντήσεως της Επιτροπής μπόρεσε η προσφεύγουσα να συγκεντρώσει πληροφορίες σχετικές με τον διορισμό αυτό.

- 93 Η καθής παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει την ύπαρξη πλημμελειών στη διαδικασία που ακολουθήθηκε και ότι δεν μπορεί να κατηγορηθεί για την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητα με τις οποίες η διοίκηση προέβη στον διορισμό του υποψηφίου που ανταποκρινόταν καλύτερα στις απαιτήσεις της εν λόγω θέσεως, ενώ μάλιστα αυτή η διαδικασία προσλήψεως είχε χρονικώς περιορισμένη ισχύ.
- 94 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας αποσκοπούν, κατ' ουσίαν, στο να διατάξει το Πρωτοδικείο αποδείξεις με αντικείμενο, συγκεκριμένα, την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων σχετικών με την επίδικη διαδικασία προσλήψεως. Σχετικά πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, βάσει του άρθρου 45, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Πρωτοδικείο « εκδίδει διάταξη που καθορίζει τα αποδεικτικά μέσα και τα θέματα αποδείξεως ». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να εκτιμήσει τη χρησιμότητα ενός τέτοιου μέτρου. Στην προκειμένη υπόθεση από τα στοιχεία της δικογραφίας, αφενός, και απ' όλα τα προηγούμενα, αφετέρου, προκύπτει ότι οι αιτούμενες από την προσφεύγουσα αποδείξεις δεν παρουσιάζουν καμία χρησιμότητα για το Πρωτοδικείο, το οποίο θεωρεί ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί για το σύνολο της διαδικασίας.
- 95 Κατά συνέπεια, τα αιτήματα αυτά πρέπει επίσης, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 96 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή προς τον αντίδικο των δικαστικών εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί εξαιτίας της συμπεριφοράς του.
- 97 Με την απόφαση της 30ής Μαΐου 1984, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, που προαναφέρθηκε, το Δικαστήριο έκρινε ότι « καίτοι ο προσφεύγων ηττήθη ολικώς, πρέπει, ωστόσο, να ληφθούν υπόψη για τον διακανονισμό των δικαστικών εξόδων οι προηγούμενες σκέψεις σχετικά με τη συνολική αιτιολογία της απόφασής της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος. Πράγματι, μόνο μετά από τις απαντήσεις που έδωσε το Κοινοβούλιο στα ερωτήματα του Δικαστηρίου κατέστη

δυνατό στον προσφεύγοντα να εκτιμήσει πλήρως το περιεχόμενο της αιτιολογίας. Υπό τις περιστάσεις, λοιπόν, αυτές μπορεί να συγχωρηθεί στον προσφεύγοντα ότι προσέφυγε στο Δικαστήριο για έλεγχο της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως της ΑΔΑ » (βλ. και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Καλαβρός κατά Δικαστηρίου, που προαναφέρθηκε).

- 98 Στην παρούσα υπόθεση πρέπει να παρατηρηθεί ότι ισχύει η ίδια συλλογιστική, λόγω, αφενός, της ελλείψεως αποδείξεως της κοινοποίησεως στην προσφεύγουσα της αποφάσεως που την αφορά, κοινοποίησεως στην οποία η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι προέβη, και, αφετέρου και κυρίως, λόγω της παντελούς ελλείψεως αιτιολογίας αυτής της ίδιας αποφάσεως που απηύθυνε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα.
- 99 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εφαρμοστούν οι προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και να καταδικαστεί η Επιτροπή να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τα αιτήματα με τα οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής σχετικά με τον διορισμό στη θέση αριθ. 12 του διαγωνισμού COM/A/537, καθώς και της διαδικασίας προσλήψεως που ακολούθησε την κατάρτιση του πίνακα επιτυχόντων.
- 2) Απορρίπτει ως απαράδεκτα τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει τον διορισμό της προσφεύγουσας και, επικουρικόως, την επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού.
- 3) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρίψεως της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας.

- 4) Απορρίπτει τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 5) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και εκείνων της προσφεύγουσας.

Briët

Barrington

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

C. P. Briët